

я каже — не рачи. Таенъ човѣкъ. — Било що било, умре и го заровихме — думаше, ама азъ знаехъ, че то е живо, и като вжгленъ му пари душата.

— Кое?

— Онуј.

— Като се ожени тетю не се ли е отбивалъ въ Одаитѣ?

— Отбива се единъ пжтъ и не му бѣше работа.

— Защо?

Знамъ ли? Попитай майка си. Тя веднажъ, горката, срещнахъ я на моста — иде си отъ гробищата, че като заплака, че като занарежда:

— Пусто да опустѣе онуј село, дано го огњня изгори, помена му да нѣма!

Изповѣдалъ ѝ нѣщо стария на смъртния си часъ. Попитахъ я, не рачи да ми обади. Ти я попитай, като се върнемъ, може на тебе да открие.

Преди да тръгнемъ отъ село тя идва у дома.:

— Ако посѣгне къмъ Одаитѣ, не го пушай!

Не ти трѣбваше да ходишъ — сбѣрка.

*

Въ сѣбота вечерьта, отъ къмъ морето се зададе дълъгъ керванъ. Когато приближи